

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 139/2017-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. marca 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti RS - Building, s. r. o., Korytnická cesta 151, Liptovská Osada, zastúpenej advokátskou kanceláriou Lion Law Partners s. r. o., Komenského 14A, Banská Bystrica, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Peter Kočíčka, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 12/2015 z 29. novembra 2016 a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 21 S 72/2014 z 5. novembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti RS - Building, s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. februára 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti RS - Building, s. r. o. (ďalej aj „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu

zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžf 12/2015 z 29. novembra 2016 a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 21 S 72/2014 z 5. novembra 2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutia“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v právnom postavení žalobkyne v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 2 S 72/2014 bola účastníčkou súdneho konania o preskúmane zákonnosti rozhodnutia Daňového úradu Žilina (ďalej len „daňový úrad“) č. 9515401/5/454646/2014/Pt z 5. februára 2014.

V úvode sťažnosti sťažovateľka poukazuje na skutkové okolnosti prípadu uvádza, že jej daňový úrad rozhodnutím z 5. februára 2014 vyrubil rozdiel dane v sume 13 484,77 € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie júl 2012. Po tom, ako proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka prostredníctvom pošty v zákonnej lehote 4. marca 2014 odvolanie, jej 21. marca 2014 bolo doručené oznámenie daňového úradu č. 9515401/5/994545/2014/Pt zo 17. marca 2014. V ňom ju daňový úrad s poukazom na dikciu ustanovenia § 13 ods. 5 a § 14 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) informoval, že odvolanie proti rozhodnutiu č. 9515401/5/454646/2014/Pt z 5. februára 2014 nedoručila elektronicky cez portál verejnej správy, ale v listinnej podobe, a teda nesplnila zákonom ustanovenú povinnosť a na ňou podané odvolanie sa hľadí akoby nebolo podané.

Ako ďalej dodáva, „... následne bolo žalovaným dňa 26.03.2014 vydané oznámenie o zamietnutí odvolania č. 9515401/5/1135260/2014/Pt, ktorým žalovaný zamietol odvolanie sťažovateľa z dôvodu, že odvolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie neprípustné podľa § 72 ods. 8 písm. a) daňového poriadku, nakoľko je podané po určenej lehote. Svoje rozhodnutie žalovaný odôvodnil tým, že posledným dňom, kedy mohol sťažovateľ podať proti rozhodnutiu odvolanie bol 06.03.2014. Keďže sťažovateľ podal odvolanie elektronicky dňa 21.03.2014, lehota na podanie odvolania daňovým subjektom nebola zachovaná a z uvedeného dôvodu je odvolanie neprípustné v zmysle § 72 ods. 8 písm. a) daňového poriadku.

Vzhľadom na zamietnutie odvolania podal sťažovateľ dňa 10.04.2014 na Krajský súd v Žiline žalobu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného (rozhodnutia daňového úradu č. 9515401/5/454646/2014/Pt z 5. februára 2014; pozn. ústavného súdu). Súdne konanie vo vyššie uvedenej právnej veci bolo vedené pod č. k. 21S/72/2014.

Krajský súd v Žiline vo veci rozhodol uznesením zo dňa 05.11.2014 sp. zn. 21 S/72/2014-162, ktorým konanie zastavil a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania...

Voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal sťažovateľ dňa 28.11.2014 odvolanie. O podanom odvolaní rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 29.11.2016 sp. zn. 5Sžf/12/2015 tak, že napadnuté uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/72/2014-162 z 05.11.2014 potvrdil a účastníkom odvolacieho konania nepriznal náhradu trov konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením odvolaním napadnutého uznesenia. V rámci doplnenia dôvodov rozhodnutia uviedol, že neboli splnené podmienky na prieskum správneho rozhodnutia, keďže sťažovateľ v žalobe označil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu napriek tomu, že odvolanie podal a prvostupňový správny orgán postupom podľa § 73 ods. 4 a 5 zákona č. 563/2009 Z. z. odvolanie sťažovateľa ako neprípustné zamietol, o čom sťažovateľa vyrozumel oznámením č. 9515401/5/1135260/2014/Pt z 26.03.2014. NS SR tak zastával názor, že napriek formálnemu označeniu oznámenia išlo o akt správneho orgánu v druhom stupni, ktorý sa priamo dotýka práv účastníka konania a ktorým môžu byť tieto zasiahnuté, preto ho nemožno vylúčiť zo súdneho prieskumu.“.

3. Sťažovateľka spochybňujúc postup daňového úradu (ktorý zamietol ňou podané odvolanie z dôvodu jeho neprípustnosti vzhľadom na to, že bolo podané po lehote; pozn.) konštatuje, že „...v danom prípade je nutné posudzovať otázku doručenia odvolania v kontexte celého zmyslu a súslednosti daňového konania. Hoci odvolanie nebolo v stanovenej lehote podané elektronicky, sťažovateľ ho riadne podal poštou, pričom nie je pochybnosť o tom, že toto sa dostalo do dispozičnej sféry žalovaného, a teda že žalovaný mal možnosť sa s podaným odvolaním oboznámiť. Materiálna funkcia doručenia, t. j. oboznámenie sa s obsahom písomnosti, bola naplnená...

Bezpodmienečné trvanie na elektronickej forme doručovania by navyše bolo v rozpore s princípmi právneho štátu, nakoľko takýto prístup nereflektuje okolnosti na strane daňového subjektu, ktorému jeho technické vybavenie, či iné objektívne skutočnosti môžu brániť v doručení podania elektronickými prostriedkami...

Obzvlášť to platí v situácii, keď podmienka elektronického podania nie je zvýraznená v § 72 daňového poriadku, a rovnako sťažovateľ na túto povinnosť nebol upozornený v poučení rozhodnutia žalovaného...

Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd preto pochybili, keď sa vyššie uvedenými skutočnosťami vôbec nezaoberali a žalobu sťažovateľa zamietli len z dôvodu, že sťažovateľom napadnuté rozhodnutie žalovaného nemôže byť predmetom súdneho prieskumu, nakoľko mal sťažovateľ napadnúť rozhodnutie o zamietnutí odvolania...

Zdôvodnením napadnutého uznesenia sa súd prvej inštancie, ako aj Najvyšší súd SR dopustili zjavnej nespravodlivosti, keď zdanlivo sofistikovanou argumentáciou sa v konečnom dôsledku vyhli riešeniu podstatných otázok z hľadiska namietanej zákonnosti postupu žalovaného pri vybavovaní odvolania sťažovateľa. Podľa názoru sťažovateľa došlo k bezdôvodnému uprednostneniu formálno-procesných požiadaviek samotného procesu preskúmania správnych rozhodnutí súdom pred materiálnym poňatím tejto súdnej činnosti...

Krajský súd v Žiline, ako aj NS SR postupovali nesprávne, keď sa preskúmaním rozhodnutia žalovaného vôbec nezaoberali, hoci na to boli splnené všetky zákonné podmienky, pričom týmto spôsobom zasiahli do práva sťažovateľa na prístup k súdu a na spravodlivý súdny proces.“.

4. V závere podanej ústavnej sťažnosti – s ohľadom na nosnú sťažnostnú argumentáciu – sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie jej základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 12/2015 z 29. novembra 2016, ako aj uznesením krajského súdu sp. zn. 21 S 72/2014 z 5. novembra 2014, aby napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil, vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznal jej úhradu trov konania v sume 374,81 €.

II.

5. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

7. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

8. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09).

Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

9. Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť fyzické osoby a právnické osoby pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ich pred takými zásahmi do ich práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Predmetom podanej ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že napadnutým rozhodnutím tak najvyššieho súdu, ako aj krajského súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy.

Nosnou argumentáciou podanej ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky spochybňujúce správnosť záverov rozhodovacej činnosti tak najvyššieho súdu, ako aj krajského súdu z dôvodu pochybenia samotnej sťažovateľky, ktorá správnu žalobou podanou krajskému súdu napadla nesprávne rozhodnutie daňového úradu, ktoré podľa názoru všeobecných súdov nemohlo byť predmetom súdneho prieskumu. Sťažovateľka obom súdom vyčítala prílišný formalizmus a zároveň formulovala úvahy o vágnosti bezpodmienečného trvania daňového úradu na elektronickej forme doručovania odvolaní zo strany daňových subjektov z dôvodu porušovania princípov právneho štátu.

12. Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sp. zn. 21 S 72/2014 z 5. novembra 2014 k nosným sťažnostným námietkam sťažovateľky pomerne podrobne uviedol, že „... z obsahu spisu mal krajský súd za preukázané, že žalobca sa domáhal zrušenia právoplatného prvostupňového rozhodnutia vydaného Daňovým úradom Žilina o vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty v sume 13.484,77 Eur podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z.

Z vyššie uvedených ustanovení vyplýva, že proti tomuto rozhodnutiu bolo možné odvolať sa na Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky v lehote 15 dní podaním odvolania u orgánu, ktorý rozhodol v prvom stupni.

Žalobca odvolanie podal a prvostupňový správny orgán postupom podľa § 73 ods. 4 a 5 zákona č. 563/2009 Z. z. odvolanie žalobcu ako neprípustné zamietol, o čom žalobcu vyrozumel oznámením č. 9515401/5/1135260/2014/Pt zo dňa 26.03.2014

Základnou podmienkou konania v správnom súdnictve je vyčerpanie riadnych opravných prostriedkov.

Vychádzajúc z citovaných ustanovení a vzhľadom na skutočnosť, že žalobca sa domáha preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ktoré nemôže byť predmetom prieskumu v správnom súdnictve (s výnimkou § 247 ods. 3 O. s. p., o ktorú sa v danom prípade nejedná), súd konanie pri aplikácii § 250d ods. 3 O. s. p. zastavil.

Krajský súd poukazuje na to, že podľa ustálenej judikatúry NS SR v zmysle tzv. materiálneho pojatia rozhodnutia je spôsobilým predmetom každé rozhodnutie bez ohľadu na formálne označenie, pokiaľ sa priamo dotýka práv účastníka konania, teda aj listy, resp. oznámenia správnych orgánov. V zmysle judikatúry je možné preskúmavať v správnom súdnictve oznámenia podľa § 60 Správneho poriadku, keďže ide o úkon správneho orgánu, ktorého obsah môže mať autoritatívny vzťah k adresátovi. Podľa krajského súdu uvedené platí rovnako aj o zamietnutí odvolania podľa §73 ods. 4 a 5 zákona č. 563/2009 Z. z. Pokiaľ žalobca namietal zamietnutie jeho odvolania, ktoré považoval za riadne a včas podané, mal napadnúť žalobou práve rozhodnutie o zamietnutí odvolania. Špeciálne podmienky na prieskum rozhodnutí v správnom súdnictve si vyžadujú zvýšené právne povedomie, a preto je v správnom súdnictve v zásade povinné právne zastúpenie. Bolo úlohou právneho zástupcu koncipovať žalobu tak, aby boli splnené všetky podmienky konania v zmysle § 247 O. s. p., čo sa v predmetnej veci nestalo. Nakoľko žalobca bol v konaní zastúpený advokátom pri aplikácii § 5 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta O. s. p., súd k nemu poučovaciu povinnosť nemal.“.

13. Následne najvyšší súd v dôsledku odvolaním napadnutého rozhodnutia krajského súdu (bod 12) v uznesení sp. zn. 5 Sžf 12/2015 z 29. novembra 2016 konštatoval nasledovné:

„Najvyšší súd sa oboznámil s obsahom pripojených spisov a preskúmal správnosť záverov krajského súdu, ako aj úvah, z ktorých pri svojom rozhodovaní krajský súd vychádzal.

Majúc ho za skutkovo a vecne správne, považuje najvyšší súd za primerané vysloviť, že sa s odôvodnením odvolaním napadnutého uznesenia v celom rozsahu stotožňuje a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dodáva nasledovné dôvody (§ 219 ods. 2 OSP):

V konaní o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov sú predmetom prieskumu rozhodnutia, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov v správnom konaní nadobudli právoplatnosť. Krajský súd dospel k záveru, že žalobca sa nedomáhal preskúmania takéhoto rozhodnutia a preto konanie zastavil.

Žaloba označil v žalobe ako žalovaného prvostupňový správny orgán a v petite žaloby sa domáhal zrušenia prvostupňového rozhodnutia žalovaného o vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty v sume 13 484,77 € podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z.

Žalobou v správnom súdnictve podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je možné napadnúť právoplatné rozhodnutia správneho orgánu, ktorý rozhodoval v poslednom stupni, a ktorým bol žalobca podľa svojho názoru ukrátený na svojich právach (§ 247 ods. 1, ods. 2, § 250 ods. 4 OSP). To znamená, že žaloba má smerovať proti rozhodnutiu správneho orgánu druhého stupňa, ktoré nadobudlo právoplatnosť. Zákonom stanovená podmienka vyčerpania riadnych opravných prostriedkov je namieste preto, aby súd nenahrádzal odvolací správny orgán.

Najvyšší súd stotožňujúc sa s právnym posúdením krajského súdu konštatujúc, že neboli splnené zákonné podmienky na prieskum správneho rozhodnutia, keďže žalobca v žalobe označil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, napriek tomu, že odvolanie podal a prvostupňový správny orgán postupom podľa § 73 ods. 4 a 5 zákona č. 563/2009 Z. z. odvolanie žalobcu ako neprípustné zamietol, o čom žalobcu vyrozumel oznámením č. 9515401/5/1135260/2014/Pt z 26. marca 2014. Najvyšší súd zastáva názor, že napriek formálnemu označeniu oznámenie ide o akt správneho orgánu v druhom stupni, ktorý sa priamo dotýka práv účastníka konania a ktorým môžu byť tieto zasiahnuté, preto ho nemožno vylúčiť zo súdneho prieskumu.

Názor žalobcu, ktorý s poukazom na súdnu prax a rozhodnutie KS v Bratislave sp. zn. 2S/233,247/2006 v spojení s rozhodnutím NS SR sp. zn. 3Sžf/21/2008, tvrdil upretie práva na súdnu ochranu, nie je vzhľadom na obsah pripojeného spisového materiálu opodstatnený, pretože ako správne podotkol žalovaný predmetom prieskumu boli v predmetnej veci rozhodnutia, ktorými správny orgán zamietol odvolania žalobcu a nie prvostupňové rozhodnutia, ako je to v prejednávanom prípade.

Napriek vysloveným námietkam žalobcu proti postupu správneho orgánu v konaní o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného č. 9515401/5/454646/2014/Pt

z 5. februára 2014, ktorý považoval za nedôvodný, sa najvyšší súd z dôvodu, že žaloba proti druhostupňovému rozhodnutiu (oznámením č. 9515401/5/1135260/2014/Pt z 26. marca 2014) nesmerovala, nemohol zaoberať...

Najvyšší súd z obsahu podaného odvolania, ani z ďalšieho obsahu predložených spisov nezistil pochybenie krajského súdu týkajúce sa jeho postupu v konaní, v skutkovom hodnotení veci, alebo v jej právnom hodnotení, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie odvolaním napadnutého uznesenia. V prípade žalobou napadnutého prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu ide o rozhodnutie, ktoré samo osebe nemôže byť predmetom preskúmania súdom. Krajský súd v Žiline preto postupoval správne, keď konanie podľa ustanovenia § 250d ods. 3 OSP zastavil.“

14. Ústavný súd konštatuje, že nie je skutkovým súdom, a preto v intenciách mantinelov možných zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov posúdil len to, či napadnuté rozsudky oboch súdov (bod 1) sú ústavne udržateľné, t. j. či nevykazujú znaky svojvôle, arbitrárnosti, či sú náležite odôvodnené a či výklad práva všeobecnými súdmi nie je taký, že popiera účel a zmysel príslušných zákonných (podzákonných) noriem (m. m. I. ÚS 23/2010).

15. Z odôvodnenia sťažnosťou napadnutého rozhodnutia tak krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu podľa názoru ústavného súdu jasne a zrozumiteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré krajský súd zastavil správne súdne konanie iniciované sťažovateľkou, a prečo následne v dôsledku sťažovateľkou podaného odvolania najvyšší súd napadnuté uznesenie krajského súdu potvrdil ako vecne správne.

Ústavný súd na základe uvedeného zdôrazňuje, že právne závery oboch súdov v napadnutých rozhodnutiach nevykazujú znaky arbitrárnosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlili od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým popreli jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

16. V napadnutých rozhodnutiach ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ich robilo ústavne neakceptovateľnými, a teda vyžadujúcimi korekciu zo strany ústavného súdu. Pokiaľ teda ide o namietaný zásah do základného práva na súdnu ochranu sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd uzatvára, že napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu a krajského súdu sú vnútorne logické, nie sú prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu, rešpektujú zákonné požiadavky na odôvodnenie (skutkové a právne) rozhodnutia a nie sú arbitrárne a ani zjavne neopodstatnené, preto ich možno považovať za ústavne konformné.

Neprichádza preto do úvahy, aby ústavný súd do namietaných záverov najvyššieho súdu i krajského súdu zasiahol.

17. V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľky s napadnutými rozhodnutiami najvyššieho súdu i krajského súdu ústavný súd poukazuje na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania.

18. Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností odmietol sťažnosť sťažovateľky v zmysle ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a rozhodol tak, ako uviedol v enunciiate tohto uznesenia. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľky už nezaoberal.

19. Nad rámec uvedeného ústavný súd na záver k sťažovateľkou tvrdenému formalistickému výkladu ustanovení daňového poriadku o elektronickom doručovaní podaní (odvolaní) zo strany daňového úradu (bod 11) len pre úplnosť dodáva, že i v prípade správneho koncipovania správnej žaloby zo strany splnomocneného zástupcu sťažovateľky a následného nezastavenia súdneho konania zo strany krajského súdu by prípadná sťažovateľkou podaná ústavná sťažnosť bola s najväčšou pravdepodobnosťou rovnako ako v prípade obdobných vecí iných sťažovateľov (o ktorých už ústavný súd rozhodoval; pozn.) odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť. V tomto smere možno odkázať napríklad na závery uznesenia sp. zn. I. ÚS 252/2015 alebo závery uznesenia sp. zn. I. ÚS 19/2016

(aj keď tu išlo o návrh na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, na podstate veci to nič nemení).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2017